

1

ДЕЙЗИ

Я перевертаюся і кладу підборіддя йому на груди.

— Доброго ранку. — Він обіймає мене і втомлено всміхається. — Як спалося?

— Гадаю, добре¹, — киваю я. — Усе було гаразд?

Кілліан Тіллер знизує плечима й підтискає губи.

— Ти не відгамселила мене, коли я вчора лягав у ліжко, тож усе чудово.

Я всміхаюся, а він пирскає й дивитися мені прямо у вічі. Нормальні люди не б'ються ліктями, коли їхні американські бойфренди залазять до ліжка пізно вночі.

— О котрій хочеш поїхати на фермерський ринок? — Я підсовуюся до нього ближче.

Він видушує усмішку.

— Мушу працювати...

— Сьогодні ж субота! — насуплююся я.

— Знаю. — Він знову знизує плечима. — Просто є дещо термінове...

— Тіллзе... — Мої плечі опускаються. — Це якось пов'язане з моїм братом?

— Дейз, ти ж знаєш, що в мене забрали всі справи, пов'язані з ним...²

¹ Нарешті. Таблетка мелатоніну й чотири керовані медитації опісля. (Тут і далі прим. авт., якщо не зазначено іншого.)

² Як сказав його бос, це вже конфлікт інтересів.

Він міцно стуляє губи й хитає головою.

— Просто подумай, що без мене ти зможеш скільки завгодно стирчати в ряду з листовою зеленню...

Я кидаю на нього оцінювальний погляд.

— У тому ряду ти стаєш просто нестерпним¹.

Він зітхає і налаштовується на розмову, яка відбувалася між нами вже разів п'ятдесят.

— Дейзі, листя — це лише листя.

Я заперечно хитаю головою.

— Неправда.

— Правда, — киває він. — Просто пучок листочків, якому ексцентричні ботаніки дали назву...

— Качан ромену має зовсім інший вигляд і функціонує інакше, аніж, наприклад, капуста кейл. — Я кидаю на нього серйозний погляд, але він уперто хитає головою, просто щоб позлити мене².

— До вечері повернешся?

— Скоріше за все, так.

Він киває, а потім нахилиється й цілує мене саме так, як мені хотілося протягом стількох років. Далі встає з ліжка й іде в душ.

У нього є своє житло, але живе він зі мною, на площі Кенсінгтон Гарденс³.

Одного дня, десь через місяць після від'їзду з Компанду, я повернулася додому й побачила, що хтось побував у моїй квартирі.

Двері виламані, замок зламаний, у квартирі все перерито.

¹ Мій хлопець не любить листової зелені.

² Бо якщо Кілліан Тіллер вважає, що руколу можна замінити молодим шпинатом, то я тут безсила.

³ Бейсвотер.

Хто б то не був, із собою він нічого не прихопив, принаймні я не помітила, що щось зникло.

Я зателефонувала в поліцію, бо саме так і роблять нормальні люди¹, коли щось трапляється.

Нормальні люди не телефонують своєму брату² чи його Пропашим хлопчикам³, вони одразу телефонують у поліцію⁴.

Тож я викликала поліцію⁵.

А потім прийшов Кілліан Тіллер.

Постукав у виламані двері, і вони повільно відчинилися. Я сиділа у квартирі, а поряд зі мною був Яго, мій сусід⁶. Яго підозріло поглянув на прибулого.

Побачивши Тіллера, я одразу скочила на ноги. Тілом пройшлися мурашки, якесь одночасне відчуття полегшення і смутку. Пам'ятаю, як різко усвідомила, що на мені старі мішкваті джинси 50ls, чорний кроптоп і різні шкарпетки. А на голові якийсь мишачий хвостик, бо вкупі з колишнім життям я вирішила відрізати ще й волосся.

— Почув по рації про те, що сталося... — сказав насуплений Тіллер.

Він дістав із задньої кишені жетон і показав його Яго.

— Це Кілліан Тіллер. — Я кивнула в бік Тіллера. — Він... — Я примружилася, а Тіллер, як завжди, грайливо підняв брови. — Типу давній друг.

¹ Бо, повторюся, тепер і я належу до них.

² Бо мій брат — придурок.

³ Бо вони всі придурки.

⁴ Можливо, вони теж придурки.

⁵ Навіть якщо понад усе хотіла зателефонувати брату.

⁶ Так, Яго Бенц. З того самого гурту. Він ненадовго приїжджає до Лондона, а більшість часу проводить у Нью-Йорку.

Яго кивнув, сказав, щоб я зателефонувала йому пізніше, — що, коли захочу, можу побути з ним — і вийшов із квартири.

Тіллер озирнувся довкола.

— Де й ділася твоя хазяйновитість.

Я закотила очі, а на його губах заграла легенька усмішка. Я зрозуміла, що він радий мене бачити.

— Коли ти зайшла, то все так і було? — Він торкався моїх речей ручкою, щоб не залишати відбитків. — Нічого не чіпала?

Я заперечно похитала головою, а він дістав телефон і зробив кілька знімків.

— Є якісь ідеї, хто б це міг бути? — Тіллер уважно подивився на мене.

— Питаєш, чи це раптом не Джуліан? — Я підняла брови, ніби захищаючись^{1, 2}.

Він стиснув щелепи.

— Твої слова, не мої.

— Ні, це не Джуліан. — Я сердито зиркнула на Тіллера.

Він просто кивнув і пройшовся по квартирі.

— Як справи? — раптом запитав Тілз, перевівши погляд на мене.

Руки схрещені на грудях, брови насуپлені.

— Ну... — Я обвела поглядом розтрошену вітальню. — Бувало і краще.

Він видушив усмішку.

— До цього... Як твоє життя?

— Гадаю... — Я стиснула губи. — Непогано.

¹ Зі старими звичками важко розпрощатися.

² Або, можливо, я зробила так, бо захищатиму брата аж до самої смерті, хоч у цього чи ні.

— Є якісь новини від нього?
Я заперечно похитала головою.

— Знаю лише, що він утік із Лондона¹, бо його розшукував Скотленд-Ярд. — Я кинула на Тіллера похмурий погляд.

— Ну... — Той знизав своїми американськими плечима. — Він украв багато картин.

— Знаю.

— Порушив багато законів.

— Знаю. — Я нетерпляче кивнула.

— Викрав кількох дітей.

— Кілліане, я знаю, — викрикнула я, але потім продовжила більш спокійно. — Ми більше не спілкуємося².

Він кивнув і відвів погляд.

— Вибач. — Я побачила, що Тіллер широко перепрощує за свої слова. — Треба замінити, — показав Тіллер на замок.

Я міцно стиснула губи й кивнула.

— Мені просто викликати слюсаря?

— Я сам цим займуся... — випалив він.

Наші погляди на кілька секунд зустрілися.

Я кивнула і вдячно всміхнулася.

— Це наче не входить до твоїх службових обов'язків³.

Кутики його рота сіпнулися, ніби від задоволення.

— Так, але це теж не входить, тож... — Він обвів рукою квартиру.

¹ Кудиш до Південної Америки. Мені про це сказав Мігель, хоч я й не запитувала.

² Мені вдалося сказати це так, аби Тіллер не побачив, наскільки розбитою я почуваюся.

³ Просто нагадую вам, що Тіллер працює в Національному агентстві боротьби зі злочинністю.

— Просто був неподалік? — запитала я, звівши брови.

— Ага... — спокійно кивнув він. — Типу того¹.

Якби мені треба було передати цей момент картинкою, то я б навіть сьогодні показала б вам крихітний паросток, що пробивається крізь землю.

Тієї ночі я залишилася в Джека² — Тіллер відвіз мене туди.

А вже наступного дня він з'явився на порозі моєї квартири з інструментами й новим замком.

Коли той прийшов, очі Джека, який пробув зі мною весь день^{3,4}, округлилися від здивування, і він губами сказав: «Господи, він такий гарячий».

«Заткнися» — так само губами відповіла я.

Указівним і великим пальцями Джек зробив коло, а потім кілька разів потицяв у нього іншим вказівним пальцем⁵.

— Вимітайся. — Я показала на двері, а мій найкращий друг зареготав, підійшов і поцілував мене в щоку.

— Зателефонуєш.

— Ми посварилися, — крикнула я йому вслід.

— Через що посварилися? — запитав Тіллер, відриваючи погляд від інструментів.

— Ні через що, — усміхнулася я.

¹ Пізніше я дізналася, що він про всяк випадок стежив, як ідуть справи в мене й мого брата, бо знав, що я залишилася одна.

² Він, до речі, дуже драматично сприйняв цю ситуацію. Сказав, що ми повинні були жити разом, бо такого ніколи не сталося б, якби я жила ще з кимось. Сказав, що як знав, що ми мали винаймати одну квартиру. І я відповіла: «Попри всю повагу, Джеку, нещодавно у твоїй пральні був павук завбільшки з однопенсову монетку, і ти просив мене прийти і зробити з ним щось, тож у мене немає якихось захмарних очікувань, що ти міг би впоратися з грабіжником».

³ Бо він чудовий друг.

⁴ І ще через те, що він сподівався побачити сексі-поліцейського.

⁵ Він така дитина.

Я підійшла до дверей, які він лагодив, бо... я, Тіллер і двері, самі розумієте. Моє серце було розбите. Я сумувала за братом, я сумувала за Крістіаном. Почувалася самотньою і наляканою, а Тіллер стояв навколішки у моїй квартирі і лагодив те, що навіть не ламав.

Він знав, що робити. Тобто, звісно, він знав, він же сам це запропонував, просто я ніколи не бачила, щоб чоловік щось лагодив.

Свердлив, витесував, загвинчував. Боже, це були якісь тортури. Я закусила великий палець, бо інакше просто витріщалася б на Тіллера з роззявленим ротом. Тіллер, він... Тіллер, розумієте? Ангел із білявим волоссям, блакитними очима, широкими плечима й цим акцентом. Я з шістнадцяти років танула, варто було йому лише десь з'явитися на горизонті, і відтоді це почуття не покидало мене.

Він поглянув на мене.

— То... — Тілз прокашлявся, його голос звучав надзвичайно невимушено. — Зустрічаєшся з кимось? — Ні.

Я витягнула руки вгору й потягнулася. Спиною хруснула. Частково зробила так, бо в мене боліла спина, частково через те, що боліло все ество, і я не могла впоратися з цим самотужки. Я ненавиділа бути наодинці. Усе життя я відчайдушно намагалася побути на самоті і ось, коли мої мрії здійснилися, я не знала, що мені тепер із цим робити.

— А ти? — м'яко запитала я. — Зустрічаєшся з кимось?

Тіллер затримався на мені поглядом, а потім запевнено похитав головою.

— Ні.